

STJÓRNARTÍÐINDI A 10 – 1990

8. maí 1990

77

Nr. 46

LÖG

um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að staðfesta fyrir Íslands hönd samning milli Norðurlanda um aðstoð í skattamálum.

FORSETI ÍSLANDS

gjörir kunnugt: Alþingi hefur fallist á lög þessi og ég staðfest þau með samþykki mínu:

1. gr.

Ríkisstjórninni er heimilt að staðfesta fyrir Íslands hönd samning milli Norðurlanda um aðstoð í skattamálum sem undirritaður var í Kaupmannahöfn 7. desember 1989 og prentaður er sem fylgiskjal með lögum þessum.

2. gr.

Þegar samningur sá, er um ræðir í 1. gr., hefur öðlast gildi að því er Ísland varðar skulu ákvæði hans hafa lagagildi hér á landi. Jafnframt falla úr gildi lög nr. 111/1972, um heimild fyrir ríkisstjórnina til þess að fullgilda fyrir Íslands hönd samning milli Íslands, Danmerkur, Finnlands, Noregs og Svíþjóðar um aðstoð í skattamálum, sbr. lög nr. 8/1977 og 87/1981.

3. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Fylgiskjal.

SAMNINGUR

milli Norðurlanda um aðstoð í skattamálum.

Ríkisstjórn Danmerkur ásamt landsstjórn Færeyja og landsstjórn Grænlands og ríkisstjórnir Finnlands, Íslands, Noregs og Svíþjóðar, sem æskja þess að gera samning um aðstoð í skattamálum, sem gera sér ljóst að því er Færeyjar og Grænland varðar að framkvæmd þeirra mála sem samningur þessi tekur til heyrir undir sjálfstjórnarvaldsvið Færeyja og Grænlands, jafnvel í samskiptum við útlönd, hafa orðið ásáttar um eftirfarandi:

Almenn ákvæði.

1. gr.

Aðildarríkin skuldbinda sig til að veita hvert öðru aðstoð í skattamálum samkvæmt samningi þessum varðandi:

- birtingu skjala,
- rannsóknir í skattamálum, svo sem öflun framtala eða annarra upplýsinga og skipti á upplýsingum bæði án sérstakrar beiðni og samkvæmt beiðni hverju sinni,
- afhendingu framtalseyðublaða og annarra skatteyðublaða,

- d) aðgerðir til að koma í veg fyrir að staðgreiðsluskatti sé haldið eftir í fleiri en einu aðildarríki,
- e) skattgreiðslur,
- f) yfirfærslu á sköttum, svo og
- g) innheimtu skatta og ráðstafana til tryggingar á skattkröfum.

2. gr.

1. Gildandi skattar, sem samningur þessi tekur til, eru:

a) Í Danmörku:

- 1. tekjuskattur til ríkisins;
- 2. tekjuútsvar til sveitarfélaga;
- 3. tekjuútsvar til amta;
- 4. sérstakur tekjuskattur;
- 5. kirkjuskattur;
- 6. ágóðahlutaskattur;
- 7. vaxtaskattur;
- 8. skattur af þóknunum;
- 9. skattar samkvæmt ákvæðum kolvetnisskattalaganna (kulbrinteskatteloven);
- 10. eignarskattur til ríkisins; og
- 11. sjómannaskattur;

b) Í Færeyjum:

- 1. skattur í landssjóð;
- 2. útsvar til sveitarfélaga;
- 3. kirkjuskattur;
- 4. ágóðahlutaskattur; og
- 5. skattur af þóknunum;

c) Á Grænlandi:

- 1. landsskattur;
- 2. sérstakur landsskattur;
- 3. útsvar til sveitarfélaga;
- 4. ágóðahlutaskattur;
- 5. skattur til sveitarfélagasamtaka; og
- 6. skattar samkvæmt ákvæðum kolvetnisskattalaganna (kulbrinteskatteloven);

d) Í Finnlandi:

- 1. tekju- og eignarskattur til ríkisins;
- 2. útsvar til sveitarfélaga;
- 3. kirkjuskattur; og
- 4. afdráttarskattur;

e) Á Íslandi:

- 1. tekjuskattur til ríkisins;
- 2. útsvar til sveitarfélaga; og
- 3. eignarskattur til ríkisins;

f) Í Noregi:

- 1. tekju- og eignarskattur til ríkisins;
- 2. tekju- og eignarútsvar til sveitarfélaga;
- 3. tekjuskattur til fylkjanna;
- 4. tekjuskattur til skattjöfnunarsjóðs;
- 5. skattar samkvæmt ákvæðum kolvetnisskattalaganna (petroleumskatteloven);
- 6. gjald til ríkisins af þóknun til erlendra listamanna; og
- 7. sjómannaskattur;

g) Í Svíþjóð:

1. tekjuskattur til ríkisins, þar með talinn sjómannaskattur og afdráttarskattur af arðmiðum;
2. gjald lagt á þá sem koma fram í atvinnuskyni til að skemmta almenningi (bevillingsavgiften för vissa offentliga föreställningar);
3. skattur á óúthlutaðan ágóða félaga (ersättningsskatten);
4. skattur á úthlutaða eignarhlutdeild í félögum (utskifningsskatten);
5. skattur til að fjármagna launþegasjóði (vinstdelningsskatten);
6. tekjuútsvar til sveitarfélaga; og
7. eignarskattur til ríkisins;

h) Í öllum aðildarríkjunum:

1. erfða- og gjafaskattur;
 2. skattur af vélknúnum ökutækjum, að því leyti sem greinir í samkomulagi samkvæmt 20. gr.;
 3. virðisaukaskattur og annar almennur söluskattur að því leyti sem greinir í samkomulagi samkvæmt 20. gr.;
 4. „punktskattar“ að því leyti sem greinir í samkomulagi samkvæmt 20. gr.; og
 5. almannatryggingagjöld og önnur opinber gjöld, að því leyti sem greinir í samkomulagi samkvæmt 20. gr.
2. Með skatti er jafnframt átt við fyrirframgreiðslu þeirra skatta og gjalda sem staflíðir a) -

g) í 1. tl. taka til.

3. Samningurinn tekur einnig til allra skatta sömu eða svipaðrar tegundar sem lagðir eru á eftir undirritun samningsins og koma sem viðbót við eða í staðinn fyrir gildandi skatta.

3. gr.

Í samningi þessum merkja neðangreind hugtök eftirfarandi nema annað leiði af samhenginu:

a) hugtakið „aðildarríki“ merkir Danmörku, Finnland, Ísland, Noreg og Svíþjóð; við beitingu samnings þessa tekur hugtakið einnig til hinna sjálfstjórnandi þjóðfélaga Færeyja og Grænlands innan danska ríkisins;

b) „bær stjórnvöld“ merkir:

1. í Danmörku:	Skattaráðuneytið,
2. í Færeyjum:	Niðurjöfnunarráð Færeyja,
3. á Grænlandi:	Skattastofnunin,
4. í Finnlandi:	Fjármálaráðuneytið,
5. á Íslandi:	Fjármálaráðuneytið,
6. í Noregi:	Fjármála- og tollaráðuneytið,
7. í Svíþjóð:	Fjármálaráðuneytið,

eða þau stjórnvöld í þessum aðildarríkjum sem falið hefur verið að annast um málefni varðandi samning þennan í stað framangreindra stjórnvalda;

c) „norrænn tvísköttunarsamningur“ merkir samninginn frá 12. september 1989 milli Norðurlanda til að komast hjá tvísköttun að því er varðar skatta á tekjur og eignir og samninginn frá 12. september 1989 milli Danmerkur, Finnlands, Íslands, Noregs og Svíþjóðar til að komast hjá tvísköttun að því er varðar skatta á arf og gjafir og samsvarandi samninga milli Norðurlanda sem eru gerðir eftir undirritun núverandi samninga við hlið eða í staðinn fyrir þessa samninga.

4. gr.

1. Aðildarríki er skylt að veita aðstoð samkvæmt 1. gr. í öllum þeim skattamálum og við allar þær skattkröfur sem fram hafa komið í öðru aðildarríki í samræmi við löggjöf þess og varða þá skatta og gjöld sem 2. gr. tekur til.

2. Aðstoðin getur ekki aðeins tekið til aðgerða gegn skattgreiðandanum, heldur einnig gegn öðrum sem samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis sem beiðni er beint til eru skyldir til að veita skattyfirvöldum aðstoð.

3. Beiðni um aðstoð má því aðeins setja fram að eigi sé unnt að grípa til hinna umbeðnu aðgerða í eigin ríki án verulegra erfiðleika og að það aðildarríki, sem beiðnina ber fram, geti samkvæmt löggjöf sinni veitt sambærilega aðstoð ef það aðildarríki er aðstoðar er beiðt fer fram á slíkt.

4. Bær stjórnvöld ríkjanna annast beiðnir um aðstoð og bréfaskipti milli aðildarríkjanna samkvæmt samningi þessum.

5. gr.

1. Beiðnir og önnur skjöl í málum varðandi aðstoð skulu vera samin á dönsku, norsku eða sænsku, en ella skal fylgja þeim þýðing á eitthvert þessara tungumála. Í málum, sem varða birtingu, á þetta þó aðeins við um sjálfa birtingarbeiðnina.

2. Í beiðni um aðstoð skal tilgreina það stjórnvald sem upphaflega hefur beiðt um aðstoðina, enn fremur nafn, stöðu eða titil, heimilisfang, fæðingardag og -ár og heimilissveit, svo og, ef unnt er, vinnustað og dvalarstað þess aðila sem málið varðar. Í beiðninni skal enn fremur geta annarra atriða sem orðið geta til leiðbeiningar við að sérgreina þennan aðila.

6. gr.

1. Heimilt er að synja beiðni um aðstoð ef það aðildarríki sem aðstoðar er beiðt hjá telur hana munu stríða gegn almannahagsmunum sínum.

2. Þegar álítaefni um beitingu ákvæðis í norrænum tvísköttunarsamningi hefur verið lagt fyrir bært stjórnvald í því aðildarríki sem beiðt hefur verið um aðstoð, getur það aðildarríki, eftir samráð við það aðildarríki sem beiðt hefur um aðstoðina, frestað afgreiðslu beiðnarinnar um aðstoð við innheimtu skatta.

7. gr.

1. Ef ekki er orðið við beiðni um aðstoð skal tafarlaust tilkynna því aðildarríki sem bað um hana um þá ákvörðun og rökstuðning fyrir henni.

2. Ef aðstoð er veitt skal það aðildarríki sem aðstoðar var beiðt í skýra hinu aðildarríkinu frá árangri af aðstoðinni jafnskjött og audið er.

3. Í tilkynningu samkvæmt þessari grein skal einnig skýra frá öðrum þeim atriðum sem haft geta þýðingu við áframhaldandi aðgerðir í skattamálinu.

8. gr.

Skjal sem er gefið út eða staðfest af dómstóli eða framkvæmdarvaldshafa í einu aðildarríki þarf ekki að löggilda til þess að nota megi það í skattamáli á yfirráðasvæði annars aðildarríkis. Hið sama gildir um skjal sem undirritað hefur verið af starfsmanni dómstólsins eða stjórnvaldsins ef slíkt undirskrift er nægileg samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis sem dómstóllinn eða stjórnvaldið er í.

Birting skjala.

9. gr.

1. Birting samkvæmt samningi þessum skal fara fram á þann hátt sem tíðkast um svipaða birtingu samkvæmt löggjöf eða framkvæmdavenju í því aðildarríki þar sem birtingar er óskað. Í beiðni um birtingu skjals skal stuttlega greina frá efni skjalsins.

2. Birting getur farið fram á ákveðinn hátt að ósk þess aðildarríkis sem biður um birtingu ef sá háttur samrýmist löggjöf þess aðildarríkis þar sem birting á að fara fram.

3. Sem sönnun um birtingu skal gilda annaðhvort dagsett og vottfest viðurkenning þess, sem birt var fyrir, eða vottorð frá viðkomandi stjórnvaldi í því aðildarríki, þar sem birtingar var óskað, er greinir frá hætti birtingar og hvenær hún fór fram.

Öflun upplýsinga o.fl.

10. gr.

1. Öflun upplýsinga skal fara fram í samræmi við löggjöf þess aðildarríkis sem beiðni er beint til.

2. Hafna má beiðni um öflun upplýsinga ef viðskipta-, framleiðslu- eða atvinnuleyndar-máli yrði ljóstráð upp ef orðið væri við beiðninni.

11. gr.

1. Bært stjórnvald í aðildarríki skal, að svo miklu leyti sem unnt er á grundvelli aðgengilegra upplýsinga er varða eftirlit eða hliðstæðra upplýsinga, jafnskjótt og verða má eftir hver áramót og án sérstakrar beiðni afhenda bæru stjórnvaldi í hverju hinna aðildarríkja upplýsingar um þá menn, sem eru búsettir þar, eða löggjörðunur, sem eiga þar heimili, varðandi:

- a) arðgreiðslur frá hlutafélögum eða hliðstæðum löggjörðunum,
- b) vexti af skuldabréfum og öðrum slíkum verðbréfum,
- c) innstæður í bönkum, sparisjóðum og hliðstæðum stofnunum, svo og vexti af slíkum innstæðum,
- d) eignarhald á fasteign,
- e) hvers konar þóknunir og tímabilsgreiðslur fyrir notkun á höfundarétti, einkaleyfi, mynstri, vörumerki eða öðrum slíkum réttindum eða eignum,
- f) vinnulaun, þóknunir, elli- og eftirlaun og lífeyri,
- g) skaðabætur, tryggingabætur og aðrar slíkar bætur sem fengist hafa í tengslum við atvinnurekstur, svo og
- h) aðrar tekjur eða eignir, að svo miklu leyti sem samkomulag verður um samkvæmt 20. gr.

2. Bæru stjórnvaldi í aðildarríki ber að studla að því að upplýsingar, er fram koma við rannsóknir í því aðildarríki varðandi sköttunarmálefni, og sem ætla má að annað aðildarríki hafi hagsmuni af að fá vitneskju um, verði án tafar veittar bærum stjórnvöldum í síðastnefnda aðildarríkinu.

3. Ef fram kemur í því aðildarríki, sem fengið hefur upplýsingar, að þær eru ekki í samræmi við raunveruleg málsatvik, skal bært stjórnvald í þessu aðildarríki skýra bæru stjórnvaldi í því aðildarríki, sem veitti upplýsingarnar, frá aðstæðum á videigandi hátt.

4. Þegar maður, búsettur í einu aðildarríkja, hefur andast og hefur látið eftir sig fasteign í öðru aðildarríki eða eignir í atvinnurekstri þar, skal bært stjórnvald í fyrrnefnda aðildarríkinu, jafnskjótt og það hefur fengið vitneskju um málavexti, tilkynna það bæru stjórnvaldi í síðarnefnda aðildarríkinu.

12. gr.

1. Tvö eða fleiri aðildarríki geta að beiðni eins þeirra borið saman ráð sín með það markmið í huga að ákveða hvaða mál skuli sæta skatransókn er fari fram hjá þeim samtímis og verklagsreglur í því sambandi. Sérhvert aðildarríkja sem málið snertir getur ákveðið hvort það óski að taka þátt í tiltekinni skatransókn er fari fram samtímis í aðildarríkjunum.

2. Með skatransókn samtímis í 1. tl. er átt við samkomulag tveggja eða fleiri aðildarríkja um að hvert þeirra rannsaki samtímis á sínu landsvæði skatthagi einhvers þegns, þar sem aðildarríkin hafa sameiginlegra eða samtengdra hagsmuna að gæta, með það í huga að skiptast á öllum upplýsingum sem máli skipta og fram koma við rannsóknina.

13. gr.

1. Í skattamáli, er mikla þýðingu hefur fyrir aðildarríki, geta fulltrúar stjórnvalda í því aðildarríki, eftir beiðni frá bæru stjórnvaldi í því aðildarríki, fengið leyfi til að vera viðstaddir rannsókn í því máli skattamáli í öðru aðildarríki. Um slíka beiðni skal fjallað af bæru

stjórnvaldi í síðarnefnda aðildarríkinu, sem án tafar skýrir bæru stjórnvaldi í fyrrnefnda aðildarríkinu frá ákvörðun sinni. Sé fallist á beiðnina skal tekinn fram í tilkynningunni tími og staður fyrir rannsóknina ásamt öðrum upplýsingum sem telja verður nauðsynlegar fyrir það bæra stjórnvald er bar fram beiðnina.

2. Fulltrúar þeir, er um getur í 1. tl., geta ekki tekið ákvörðun um atriði er varða rannsóknina en geta komið með tillögur um slík atriði til þeirra stjórnvalda eða opinberra starfsmanna sem falið hefur verið að framkvæma rannsóknina. Ákvörðun um slíkar tillögur skal tekin af stjórnvaldinu eða hinum opinbera starfsmanni.

3. Með upplýsingar, er fram koma við rannsóknina, skal farið sem trúnaðarmál og þær má ekki birta öðrum einstaklingum eða stjórnvöldum, þar á meðal starfsmönnum við dómstóla og öðrum dómsýsluþingvöldum, en þeim er fara með álagningu, greiðslu eða innheimtu á sköttum sem þessi samningur fjallar um eða úrskurða um kærur eða atriði er varða ákæru í sambandi við slík mál.

4. Sé beiðni samkvæmt 1. tl. hafnað eiga ákvæði 1. tl. 7. gr. við.

Innheimta skatta.

14. gr.

1. Úrskurð í skattamáli, sem samkvæmt löggjöf eins af aðildarríkjunum er aðfararhæfur í því aðildarríki, skal viðurkenna aðfararhæfan í öðru aðildarríki.

2. Úr álitaeftum, sem snerta tímamörk eftir að ekki er lengur unnt að veita skattkröfu fullnustu, skal leyst samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis sem beiðni bar fram.

3. Innheimtuadgerðir, sem aðildarríkið sem beiðni er framkvæmir að beiðni annars aðildarríkis og sem samkvæmt löggjöf hins fyrrnefnda mundu fresta eða rjúfa tímamörk þau sem nefnd eru í 2. tl., skulu einnig hafa sömu áhrif samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis er bar beiðnina fram. Aðildarríkið sem beiðni er beint til skal tilkynna aðildarríkinu, sem bar beiðnina fram, um aðgerðirnar.

4. Það stjórnvald sem á fyrsta stigi ber fram beiðni um innheimtu skal staðfesta í beiðninni að úrskurðurinn sé aðfararhæfur, og tilgreina það tímamark þegar réttur til að innheimta skattinn að öllu eða nokkru leyti fellur niður sökum fyrningar. Stjórnvald sem greint er í 3. gr. skal staðfesta að ofangreint stjórnvald sé valdbært.

15. gr.

Hafi hinn skattskyldi eða annar sem um getur í 2. tl. 4. gr. látist, má eigi innheimta hærri fjárhæð en eignum dánarbúsins nemur. Hafi búi verið skipt, má ekki innheimta hjá erfingjum eða öðrum sem hlotið hafa eignir vegna andlátsins hærri fjárhæð en svarar til verðmætis eignarhlutans á þeim tíma sem hlutadeigandi fékk hann.

16. gr.

1. Við innheimtu skatta samkvæmt samningi þessum gildir ekki í því aðildarríki, þar sem aðstodar er beiðst, sá sérstaki forgangsréttur sem þar kann að gilda um skatta þess aðila.

2. Í málum varðandi innheimtu á skatti samkvæmt samningi þessum er eigi heimilt að hefja undirbúningsaðgerðir að málsókn fyrir öðrum dómstóli en stjórnsýsludómstóli eða krefjast gjaldþrotaskipta í því aðildarríki, þar sem innheimtu er óskað, nema bært stjórnvald í því aðildarríki hafi, að beiðni bærst stjórnvalds í því aðildarríki sem setti fram beiðnina, gefið skýlaust samþykki til slíkra aðgerða.

17. gr.

1. Fari svo, áður en máli um innheimtu á skatti samkvæmt samningi þessum er lokið, að réttur til að innheimta skattinn falli að öllu eða nokkru leyti niður samkvæmt löggjöf í því aðildarríki sem setti fram beiðnina, vegna greiðslu, lækkunar eða niðurfellingar skattálagningar, ívilunar eða af öðrum ástæðum, þá skal bært stjórnvald í því aðildarríki tilkynna bæru stjórnvaldi í hinu aðildarríkinu þar um jafnskjött og auðið er.

2. Ákvæðum þessarar greinar skal beitt á sama hátt þegar veittur hefur verið greiðslu-frestur á skattinum.

18. gr.

Þegar innheimta samkvæmt samningi þessum hefur átt sér stað í aðildarríki og innheimt fé hefur borist innheimtustjórnvaldi þessa aðildarríkis, er það aðildarríki ábyrgt fyrir hinu innheimta fé gagnvart því aðildarríki sem beiðst hafði innheimtu.

Ráðstafanir til tryggingar greiðslu á skattkröfum.

19. gr.

1. Ráðstafanir til tryggingar greiðslu á skattkröfum samkvæmt samningi þessum skulu gerðar í samræmi við löggjöf eða stjórnýsluvenju í því aðildarríki þar sem tryggingarráðstafa-na er óskað. Slíkar tryggingarráðstafanir geta farið fram, þótt fjárhæð kröfunnar sé ekki ákveðin.

2. Falli skattkrafa niður að öllu eða nokkru leyti, eftir að aðgerðir til tryggingar kröfunni samkvæmt þessum samningi hafa verið gerðar, skal bært stjórnvald í því aðildarríki, sem beiðnina bar fram, tilkynna bæru stjórnvaldi í hinu aðildarríkinu þar um jafnskjótt og auðið er.

3. Ákvæði 14.-18. gr. skulu gilda á sama hátt, eftir því sem við getur átt, um ráðstafanir til tryggingar greiðslu á skattkröfu samkvæmt þessum samningi.

Sérstök ákvæði.

20. gr.

1. Bær stjórnvöld í aðildarríkjunum geta gert samkomulag um framkvæmd ákvæða þessa samnings. Þau geta einum gert með sér samkomulag um skipti á upplýsingum samkvæmt staflíð h) í 1. tl. 11. gr., um lágmarksfjárhæðir sem æskja má innheimtu á, um aðstoð varðandi skatta og gjöld samkvæmt liðum 2, 3, 4 og 5 í staflíð h) í 1. tl. 2. gr., um ráðstafanir til að koma í veg fyrir að staðgreiðslusköttum sé haldið eftir í fleiri en einu aðildarríki, um skattgreiðslur eða um yfirfærslu skatta, enn fremur um vexti, málskostnað, féviti og aðrar þess háttar greiðslur sem á eru lagðar við skattálagningu eða innheimtu, um ákvörðun á gengi við umreikning á fjárhæðum sem innheimta á, svo og um reikningsskil á innheimtufé.

2. Rísi erfiðleikar eða vafaatriði milli tveggja eða fleiri aðildarríkja um túlkun eða framkvæmd þessa samnings, skulu bær stjórnvöld í þessum aðildarríkjunum eiga með sér viðræður í því skyni að freista þess að leysa málið með sérstöku samkomulagi. Niðurstöður slíkra viðræðna skal tilkynna bærum stjórnvöldum í hinum aðildarríkjunum jafnskjótt og auðið er.

3. Telji bær stjórnvöld í einu aðildarríkinu að viðræður um túlkun eða framkvæmd þessa samnings þurfi að fara fram milli bærra stjórnvalda í öllum aðildarríkjunum, skulu slíkar viðræður fara fram samkvæmt ósk þess aðildarríkis.

4. Ef beiðni um aðstoð við innheimtu á skattkröfu snertir tekjur, sem skattlagðar eru í öðru aðildarríki en því sem biður um aðstoðina, og ekki er fjallað um slíka tvísköttun í samningi til að komast hjá tvísköttun, getur bært stjórnvald í því aðildarríki, sem óskað var aðstodar hjá, tekið málið upp við bært stjórnvald í því aðildarríki, sem bar beiðnina fram, í því skyni að koma með gagnkvæmum samningi í veg fyrir að tekjurnar séu tvískattaðar. Fram til þess tíma að slíkur samningur verði gerður má fresta innheimtu á skattkröfunni.

21. gr.

Að því er varðar fyrirspurnir, upplýsingar, yfirlýsingar og aðrar tilkynningar, sem berast til einhvers aðildarríkis samkvæmt þessum samningi, gilda ákvæði löggjafar þess aðildarríkis um þagnarskyldu og skjálaleynd.

22. gr.

Fyrir aðstoð samkvæmt samningi þessum er aðildarríki, sem aðstoðar beiðist, aðeins skyldugt að greiða kostnað sem leitt hefur af beiðninni fyrir hitt aðildarríkið vegna málsóknar fyrir öðrum dómstólum en stjórnarsýsludómstólum eða vegna gjaldþrotaskiptameðferðar.

23. gr.

Þessi samningur tekur ekki til Svalbarða eða Jan Mayen eða norskra landsvæða utan Evrópu.

24. gr.

1. Þessi samningur öðlast gildi á þrítugasta degi eftir þann dag er öll aðildarríki hafa tilkynnt danska utanríkisráðuneytinu að samningurinn hafi verið staðfestur. Danska utanríkisráðuneytið tilkynnir öðrum aðildarríkjum um móttöku þessara tilkynninga og um þann dag sem samningurinn tekur gildi.

2. Eftir að samningur þessi hefur öðlast gildi skal ákvæðum hans beitt um mál sem borist hafa eftir gildistöku til bærs stjórnvalds í því aðildarríki sem beiðni er beint til.

3. Samningurinn sem Danmörk, Finnland, Ísland, Noregur og Svíþjóð gerðu með sér 9. nóvember 1972 með síðari breytingum um aðstoð í skattamálum skal falla úr gildi og verður í síðasta skipti beitt um mál sem borist hafa bæru stjórnvaldi í því aðildarríki, sem beiðni er beint til, áður en þessi samningur gengur í gildi.

4. Þessi samningur takmarkar ekki og takmarkast ekki af samningi sem gerður var 18. október 1979 milli dönsku ríkisstjórnarinnar og landsstjórnar Grænlands til að komast hjá tvísköttun o.fl. og samkomulagi skv. 20. gr. í fylgiskjólum með þeim samningi.

5. Þessi samningur takmarkar ekki og takmarkast ekki af aðstoðarákvæðum í samningi sem gerður var 12. ágúst 1986 milli dönsku ríkisstjórnarinnar og landsstjórnar Færeyja til að komast hjá tvísköttun o.fl.

25. gr.

Aðildarríki getur í síðasta lagi hinn 30. júní á almanaksári sagt samningnum upp með skriflegri tilkynningu til danska utanríkisráðuneytisins, sem tilkynnir öðrum aðildarríkjum um móttöku slíkrar tilkynningar og efni hennar. Hafi ákvæðanna um uppsagnartíma verið gætt fellur samningurinn úr gildi við lok almanaksársins í samskiptum milli þess aðildarríkis sem sagt hefur honum upp og annarra aðildarríkja.

Frumrit þessa samnings skal varðveitt í danska utanríkisráðuneytinu, er latur öðrum aðildarríkjum í té staðfest endurrit.

Þessu til staðfestu hafa fulltrúar, sem til þess höfðu fullgilt umboð, undirritað samning þennan.

Gjört í Kaupmannahöfn hinn 7. desember 1989 í einu eintaki á dönsku, færeysku, grænlenku, finnsku, íslensku, norsku og sænsku, og eru sænsku textarnir tveir, annar fyrir Finnland, hinn fyrir Svíþjóð, og skulu allir textar jafngildir.

Gjört í Reykjavík, 8. maí 1990.

Vigdís Finnbogadóttir.

(L. S.)

Jón Baldvin Hannibalsson.